

U Zvonu do finále

Příležitost uskutečnit krátké interview s Martinem Strakou, vítězem Stanley Cupu, olympijským vítězem z Nagana a čerstvým mistrem světa z Vídně, se našemu magazínu naskytla, když slavného plzeňského rodáka a hráče hokejového klubu HC LASSELBERGER Plzeň, pozval k neoficiálnímu ale o to srdečnějšímu popovídání o průběhu a čerstvých zážitcích z právě skončeného mistrovství světa v ledním hokeji, předseda představenstva společnosti LASSELBERGER, a.s., Ing. Roman Blažiček.

Snad se nám podařilo doplnit portrét tohoto zaslouženě slavného sportovce a příjemného, skromného člověka alespoň o několik drobných detailů...

Úplně na úvod vám, pane Strako, a celému mužstvu, za všechny fanoušky blahopřejí ke zlaté medaili a děkuji za krásné zážitky. Přiznám se, že tím nejsilnějším pro mě byl – a to nejsem příliš pověřivý – průběh a výsledek čtvrtfinálového utkání s USA. To mi ze srdce spadl přímo balvan. Ty další zápasy, to už byly ony pověstné třesničky na stále vyšších patrech skvěle upečeného a ozdobného dortu.

Přiznám se, že jsem si po čtyřiceti minutách, kdy jsme prohrávali o dva góly a americký brankář chytal stále lépe, balil v duchu kufr. No, a samostatné nájezdy, to je vždycky o náhodě. Vždyť z deseti nájezdů padla jen jedna branka. Brankáři jsou dnes proti střelcům ve velké výhodě a když se k tomu přičte ještě špatný led, tak není skoro možné udělat kličku... Ovšem jediný vítězný gól přitom padl po bláfu. Když se zpětně podívám na okolnosti, průběh a výsledek zápasu, tak je ta shoda opravdu zvláštní věc, ale naštěstí s opačným výsledkem.

Všichni novináři se vás, pane Strako, mnohokrát ptali na to jak si titulu a medaile z MS ve Vídni 2005 ceníte, kam ten úspěch mezi svými úspěchy řadíte, jestli byl větším úspěchem Stanley Cup, Nagano nebo Vídeň, jestli jste vídeňský titul řádně oslavili. Nebudu vás těmito stokrát omlétými otázkami otravovat, nicméně, máte nějaký originální a fungující recept na kocovinu?

Žádný zaručený recept bohužel nemám, a že by se mi po oslavách vídeňského titulu

hodil. Sice nám v kabině, když jsme po finále otevřeli šampaňské a začínali slavit, preventivně rozdávali ty nejmodernější speciální protikocovinové prostředky, ale musím říct že moc nefungovaly.

K těm úspěchům – kluci mě a Jágra přestali v kabině hecovat, že sice máme Stanley Cup a zlato z Nagana, ale mistři světa jsme nikdy nebyli, teprve po finále. Přiznám se, že jsme se, my už málem sportovní dědkové, chvílemi cítili mezi těmi mladými mistry světa přeci jen trochu divně.

Máte problémy s popularitou? Myslím s fanouškovskými projevy přízně a zájmu, které zažívají například soutěžící v Super Star. Poznávají vás lidé na ulici a chtějí autogram, nebo jste díky přilbě a plexisklu na ní v civilu těžko rozpoznatelný a tedy vlastně neviditelný?

Takové problémy naštěstí nemám, jsem malý, takže když se jako mužstvo někde vyskytujeme společně, nejsem mezi vysokými hráči vidět a mám klid. Ale vážně, občas mě někdo o autogram požádá, a co bych zapíral, je to

Martin Straka hostem Ing. Romana Blažička

příjemné, zejména zájem a přízeň dětí mě moc těší. U nás v Česku je to v pohodě, ale v Kanadě, která je hokejem dost posedlá, je zájem o hráče mnohem větší. Co se mě osobně týče, pohybuje se zájem fanoušků i v Kanadě spíše v příjemných neobtěžujících mezích, ale třeba takový Mario Lemieux se musel z Kanady odstěhovat do USA, kde se hokejem tolik nežije, jinak by se na hokej snad vůbec nemohl soustředit. Jarda Jágr je na tom podobně jako Mario. Oba jsou to opravdu výjimeční hráči a jsou vysocí, takže jsou dobře vidět. Tlak, jakému jsou v Kanadě vystaveni, je v Evropě srovnatelný snad jen se situací Pavla Nedvěda v Itálii.

Když je člověk mladý, k tomu profesionální sportovec a navíc úspěšný, užívá si sportu a života, žije takřka každý den. Kdy vás poprvé napadlo, že to tak nebude pořád a jak jste si odpověděl na otázku „co budu dělat, čím se budu bavit po skončení kariéry?“

Teprve když mně bylo kolem sedmadvaceti, začal jsem vnímat debaty starších hráčů v kabinetě o tom, co s vydělanými penězi, jak zajistit sebe a rodinu po skončení kariéry. Uvědomil jsem si, že nic jiného kromě hokeje neumím a že něco dělat budu muset. Zůstat „na odpočinku“ jako rentiér byla pro mě, pro člověka, který je zvyklý být téměř po celý rok od půl osmé ráno v každodenním zápahu, představa naprosto nepředstavitelná, stejně jako myšlenka začínat v pětatřiceti jako zaměstnanec například ve Škodovce. Takže mi vyšlo: něco koupit, podnikat.

Že to nejsou planá slova potvrzujete stavbou hotelu na rohu Pražské a Pallovy ulice. Jak jste s ním daleko?

Koncem letošního léta budeme hotovi a uvítáme první hosty.

Autorem projektu hotelu je český nebo zahraniční architekt?

Česká architektka, Ing. arch. Vladimíra Leníčková, velice zkušená autorka řady hotelových projektů.

Měl váš tým – vy jako investor+autorka projektu – čtířádkost obohatit Plzeň stavbou typu pražského Tančícího domu, nebo řeče-

Nově vznikající nároží Pražské a Pallovy ulice

no hokejovou terminologií připravili vašemu záměru památkáři příliš vysoké mantinely a úzké hřiště?

Neměli jsme s památkáři a úřady žádné problémy, vše proběhlo v klidu a k oboustranné spokojenosti. O originalitu za každou cenu nám v žádném případě nešlo – hotel má čtyři nadzemní podlaží a jedno podzemní s garážemi. Dokonce jsme ani nevyužili možnost být ještě „vyšší“, rozhodli jsme se „nevyčínat“. Ovšem interiér hotelu – to už je o něčem trochu jiném, ten by měl hostům poskytnout takové prostředí, na jaké jsou zvyklí ve světě. Aktuálně řešíme podobu monumentálního lustru pro atrium.

Jako výrobce keramických obkladů a sponzor klubu HC Lasselsberger Plzeň, za který jste v uplynulé sezóně – díky výluce NHL – hrál, si pochopitelně přihřejeme svou polívčičku a zeptáme se, jestli už máte pro hotel vybrané keramické obklady? Už jste se byl podívat v naší vzorkovně v Alce?

V hotelu samozřejmě všude budou české keramické obklady od firmy Lasselsberger. Paní architektka mně doporučila pět sérií keramiky a ve vzorkovně v Alce jsme pak spolu udělali konečný výběr obkladů.

A co doma, jaké obklady – české nebo zahraniční provenience – máte například v koupelně? Nebo to ví spíš manželka?

Myslím že české, jsme v nájmu, takže ani manželka toho o jejich původu asi mnoho neví.

Jste odchovanec plzeňského hokeje, to se myslím všeobecně ví, v Plzni jste se narodil, ale způsobem života jste vlastně světoběžník. Jiří Voskovec říkával že je doma tam, kde si pověsí na věšák klobouk. Kde je dnes pro

vás a vaši rodinu místo, které považujete za skutečný domov?

Je to samozřejmě Plzeň, zatím sice bydlíme v nájmu, ale dostavuji rodinný domek poblíž Chrástu. Doufám, že moji plzeňští rodáci nebudou příliš přísní a nebudou mě proto považovat za odrodilce.

Manželka je česka nebo američanka?

Zaplátábnu česka, neudělal jsem tu chybu jako někteří moji čeští kolegové v NHL. Američanky jsou sice bezvadné, ale „zvláštní“. Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Z počátku jsou milé a tolerantní, ujišťují své partnery, že proti Evropě nic nemají, že se jim v Čechách líbí, že by tu klidně mohly žít. Pak začnou utahovat šrouby: jsme tady zvyklí, v USA je vyšší životní standard, lepší školy, děti mluví anglicky a změna prostředí by pro ně byla zatěžující a frustrující atd... Vím že by se do Česka rádi vrátili všichni, ale už nemůžou.

Už máte jasno o budoucím angažmá, když se znovu rozeběhne NHL, nebo pokud – nedejbože – bude pokračovat výlučka?

Pro mě je to naprosto jasné. Jsem na soupisce HC LASSELSBERGER Plzeň. Když začne NHL, budu hrát v NHL, když ne, zůstávám v Plzni.

Co říkáte znovu zavedení pravidlu o ofsajdu na červené čáře. Přišel jste do české extraligy z NHL, kde pravidlo platit nepřestalo, tady jste si to vyzkoušel bez ofsajdu na červené, prospěje ta změna hokeji? Co říkáte změně pravidla o zakázaném uvolnění?

Myslím že jednoznačně prospěje. S ofsajdem na červené se hrálo na Světovém poháru a hokej byl zajímavější, padalo více branek, mnohem častěji docházelo k brejkům samotného hráče na brankáře. Na letošním MS ve Vídni nebyl tenhle atraktivní herní moment téměř vidět. Rozumím obavám, že si hráči povolání k reprezentaci z NHL mohou na evropská pravidla hůře zvykat a budou v nevýhodě, ale rychlé přeškolení Kanady a USA na letošním MS ukázalo, že to velký problém nebude. Hře určitě prospěje i znovuzavedení pravidla o zakázaném uvolnění. Případ Ludka Čajky měl být pro hráče spíše varováním a pobídkou k větší vzájemné ohleduplnosti, než k tehdejší změně pravidel. Ke zraněním bude v hokeji docházet vždy. A aby jich bylo co nejméně, záleží především na hráčích.

Nedá mi to a přeci jen zabrousím k výluce NHL. Věříte, že přeci jen dojde ke konsensu (k jakési remíze) mezi majiteli klubů a hráčskou asociací na základě ústupku (tuším 25% snížení platů hráčů), nebo jsou jedinou průchodnou variantou platové stropy hráčů. Mám pocit, že evropská hráči, a i někteří zámořští, výlukou vcelku v pohodě přežili tím, že se rozptýlili po evropských klubech, zdvihli evropskou klubovou úroveň i v méně hokejových zemích a v klidu vyčkávají. Máte nějaké signály o změně postoje majitelů klubů v zámořské NHL?

Myslím že platové stropy jsou jediným průchodným řešením celé situace, jinak letošní sezóna NHL nezačne. Snížení platů navržené hráči by problémem nevyřešilo, platy by se velice rychle vyšplhaly zpět. Tlak na uzavření dohody je ze strany především hráčů ze zámoří. Potřebují hrát a vydělávat, hráčská kariéra je krátká, je třeba zabezpečit rodinu a život na určité úrovni je v USA přeci jen nákladnější, než třeba u nás doma.

Dočetl jsem se o záměru – v případě krachu dalšího ročníku NHL – zřídit její evrop-

skou obdobu. Myslíte si že je taková možnost (podle kuloárových diskusí mezi hráči a jejich agenty) alespoň výhledově aktuální?

O takovém záměru nevím, připadá mi ne-reálný, myslím že v Evropě není dost peněz ani diváckého a reklamního zájmu, který by takový projekt utáhl.

Poslední otázka. Tiskovek a rozhovorů jste absolvoval spoustu a odpovídal na všemožné i nemožné dotazy. Existuje taková otázka, kterou vám zatím nikdo nepoložil, ale na kterou byste rád odpověděl?

Nad tím jsem se takhle nikdy nezamýšlel, ale k novinářům bych jednu velkou výhradu měl. A netýká se jen těch z Blesku, ale i novinářů ze seriózních deníků a časopisů. A to všech bez výjimky. Všichni se zajímali především o drby z kabiny, kdo s kým se v mužstvu nemá rád, kdo se s kým pohádal, jestli „evropský Češi“ žálí na Čechy hrající v NHL atd. Tohle štourání a hledání konfliktů tam, kde vládla obrovská pohoda, dosáhlo několikrát takového stupně, že jsme z pár tiskovek s kluky odešli a zařekli se, že už nám to stačilo.

Plal se Jan Jelínek

Architektka a hokejista úspěšný plzeňský tandem

Především rozhovor je kromě jiného i o spolupráci Martina Straky s architektkou hotelu U Zvonu, Ing. arch. Vladimírou Leníčkovou. Abychom se nedopustili faux pas a nemluvili „o ní, bez ní“, trochu jsme vyzpovídali i ji.

Vizualizace vstupu do hotelu

Měl investor, pan Martin Straka, nějaké speciální představy a požadavky na podobu a úroveň hotelu? Jaký je M. Straka typ klienta, jak moc vám do realizace a vybavení „mluví“?

Pan Straka měl připravený podnikatelský záměr s vyhraněnou představou o tom, jakou má mít hotel úroveň. Požadoval podzemní garáže, kavárnu a standard služeb „čtyřhvězdičkového“ zařízení. Což kromě dalších služeb znamená roomservis, snídaně na pokoj i jídlo i po 22. hodině, trezor, minibar, připojení na internet, protipožární materiály atd. A přirozeně chtěl dosáhnout v dohodnuté úrovni co nejlepšího výsledného dojmu. Jinak, co se týče architektonické stránky, výtvarného řešení, dispozice, barev a materiálů, jsem dostala vlastně volnou ruku. Pan Straka se předvedl jako velmi osvěcený stavebník a zákazník, který řekl, co chce, a pak mne nechal pracovat. Ráda bych ocenila, že důvěřoval mé profesionální zdatnosti, nechal mne pracovat podle mého způsobu a poté si nechal výsledek předložit ke zvážení. Když si nebyl s některým problémem jistý, nechal si jej objasnit. Samozřejmě jsem s ním průběžně konzultovala všechny zásadní aspekty projektu, ale vždy uznával mou odbornost.

Když to shrnu – Pan Straka je pro mne osvěcený zákazník, který ve svém rodném městě staví hotel. To je mi velice sympatické. K tomu si vzal architektku, aby mu hotel navrhla. A nechal ji pracovat. Je to přístup člověka, který ví, co je to profesionalita. Jeho důvěra mne těší a velice zavazuje.

Náčrt restaurace se stylizovaným stromem.

Počítala jste tuto realizaci jako příležitost postavit něco (pro vás jako autora projektu) reprezentativního, nebo vás kontext (lokalita, dispozice, památkář, městští úředníci atd.) jako obvykle postavil před nutnost mnohostranných kompromisů? Jak jste s výsledným projektem spokojena?

Domnívám se, že v architektuře není malých úloh. Záleží samozřejmě vždy na mnoha okolnostech, například i těch vámi nastíněných, ale také na přístupu architekta – tvůrce návrhu. Každý hotel, lhostejno v jaké cenové úrovni, musí být přiměřeně reprezentativní. Tím se odlišuje od ubytovny. Je to jistá zaběhnutá hra: host musí mít dojem přepychu, když už za služby zaplatí. Samozřejmě, že úroveň hotelu nedělá jen samotná architektura (budova, interiér), ale ještě významněji poskytovaná úroveň služeb. Kontext postaví architekta, a samozřejmě také investora, vždy před nutnost nějakého kompromisu, ale záleží jen a pouze na nich, jak se s tím vyrovnají. Technické a stavební řešení podzemních garáží například ovlivnily požadavky dvou komisí – „protipovodňové“ a „civilní obrany“. Základy stavby proto musí odolat účinkům „500leté vody“; garáže jsou zároveň krytem civilní obrany pro případ chemické ekologické havárie apod. – jsou vybaveny prachotěsnými uzavěrami a dalšími potřebnými zařízeními.

Jaká byla spolupráce s památkářem? Nakolik považují tento kout Plzně za urbanisticky cenný?

Nároží ulic Pallovy a Pražské leží těsně při hranici historického města. V minulosti, jak název ulice napovídá, se právě zde při silnici na hlavní město rozkládalo Pražské předměstí. Z něj se však dochovalo jen několik samostatně

stojících domů, jejichž vzájemné vazby byly z větší části zpřetrhány. Právě stavební pozemek nového hotelu je takovým pozůstatkem po předměstském domě. Území bylo poznamenáno i v době nedávné demolice dochované části klasicistního souboru domů „U Zvonu“. Pražská třída má uliční podobu jen z jedné strany (kterou nyní uzavře právě novostavba hotelu), zatímco strana opačná není rozmělněnou zástavbou sedmdesátých a osmdesátých let jasně vymezena. Na druhou stranu se v blízkém okolí dochovaly pěkné historické domy a sama ulice je z této světové strany přirozeným nástupem do historického jádra města. Urbanisticky je to území exponované, cenné především svou těsnou přimknutostí k centru. Myslím, že tak na něj pohlízejí i pracovníci památkové péče.

S nimi jsme konzultovali projekt od prvních představ o podobě hotelu. Naši společnou snahou bylo vytvořit na atraktivním pozemku dům, který by svou hmotou nepřebíjel dochovanou historickou zástavbu, nepřipravil stavebníka o dostatečnou užžitnou plochu a dotvořil historicky a urbanisticky zajímavé ale dnes jaksi neúplné a zmrzačené místo. Naše představy nebyly vždy stejné, ale myslím, že vzájemná konfrontace názorů domu prospěla. Nakolik se podařilo vytvořit dům, který je současný a na své místo patří, posoudí Plzeňané zanedlouho.

Když jsem rozestavěný hotel obcházel a fotil, měl jsem dojem, že je zadní trakt dost natěsnaný na sousední budovu. Byla jste při projektování nějak omezena tvarem a velikostí pozemku? Počítá se s úpravou či demolicí zídce a přístavků hyzdících výhled z hotelu do „dvora“?

Snahou naší i stavebníkovou bylo získat co

největší kapacitu, ale přitom vytvořit vzhledný dům, který svým charakterem zapadne do okolního prostředí. Tvar pozemku byl přirozeně jednou z určujících veličin návrhu. Kamenná ohradní zeď mezi novým hotelem a sousedním klasicistním domkem je památkově chráněná, neboť ilustruje zmizelý kolorit někdejšího pražského předměstí. Všechny ostatní zídky, přístavky, dvorní trakt a křídla stojí na sousedních pozemcích a tak bohužel nezáleží na panu Strakovi, tím méně na mně, co se s nimi stane.

Na co hezkého a architektonicky zajímavého se mohou hoteloví hosté po dokončení stavby těšit?

Věřím, že na pěkný dům se zajímavým interierem. V hotelu bude i kavárna a restaurace, které jsem navrhovala s představou, že budou určeny pro hotelové hosty i pro plzeňské obyvatele. Mým přáním a záměrem bylo vytvořit lákavé prostředí, kde bude příjemná obsluha roznášet výborné jídlo a pít a lidi z města sem budou rádi zvát své přátele na oběd, kávu či zákusky. Nechci to zakřiknout, ale myslím, že je to na dobré cestě.

Čeká na ně v interiéru nějaká specialitka – Martin Straka mluvil o obrovském lustru v atriu hotelu. A jak je to s využitím keramických obkladů Lasselsberger ve městě nejen piva (to se bude v hotelu U zvonu určitě čepovat), ale také keramiky.

Specialitek bude plný hotel a jídelní lísek. O těch architektonických si můžete udělat představu z přiložených vizualizací. Jejich součástí jsou přirozeně keramické obklady Lasselsberger, které – až na jednu čestnou výjimku – zde používám výhradně. Pro barevné ladění hotelu – fasádu, interiéry a tedy i keramické obklady, je charakteristická šedá a modrá. V koupelnách jsou to obklady série Natures Way, v hale série Marmi Veneti a Onyx v leštěné i matné formě, atd.

Co pro vás osobně v rámci vaší architektonické tvorby tato realizace představuje?

Hotel, který vzešel z mé kanceláře celý, od prvotní skici, přes projekt domu, až po interiér. To není málo.

Ptal se Jan Jelínek

Vizualizace lustru nad atriem